

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Udrag fra Emil Boesen

Citation: Kierkegaard, Søren: "Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Johnny Kondrup; Tonny Aagaard Olesen; Steen Tullberg, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2012 , s. 2v. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-b79-txt-shoot-id2960b903-209a-4a7f-8765-d5e2088cd80c.pdf> (tilgået 04. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 28

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

Men Du gaaer videre, Du spørger, om hendes Billede nu er dukket op for mig igjen? Død und Pestilense vil Du nu gjøre mig til et Barn igjen, som ikke veed hvad jeg vil, som sidder og synger i Mørke og faaer Syner og bliver bange. Har jeg ikke sagt Dig allerede i mit første Brev, at der endnu ikke kan være Tale om at glemme hende. Endnu har jeg hverken taget Glemselens Griffel frem for at udlette, ell. blandet Farverne paa min Digter-Palet for at male mig et Erindringens Billede. Det vil jeg ikke, det var uforsvarligt. Mig er der ikke Spørgsmaal om, jeg veed ret godt hvad jeg har havt, min Aand er endnu ikke uddøet, min Sjæl endnu ikke mat, min Tanke endnu righoldig, jeg holder nok ud, men der er Spørgsmaal om hende, og om hvorledes hun vil tage det. Det maa afventes, førend jeg sætter Punktum. Og hvad vil Du nu, skulde jeg nu vakle, nu frygte for, at Indtrykket af den ophævede Forlovelse ikke skulde være at forvinde, hvis hun vendte tilbage til mig. Sligt frygter jeg ikke, dertil kommer, at jeg lader hende jo ikke vende tilbage fordi jeg lover hende Guld og grønne Skove. Smerte vil der altid blive nok af, men jeg siger kun, at hun vil have det bedre end ved at staae alene. Mere forlanger jeg ikke. Jeg har altfor megen Sands og Ærbødighed for hvad der rører sig i et Msk, til at jeg ikke med ligesaa meget æsthetisk som ethisk Alvor skulde vaage derover. Viig derfor bort langt bort fra mig med slige Forestillinger som den, at hendes Billede vel nu dukkede op for mig igjen. Du er ikke (det troer jeg Du vil give mig Ret i og ikke vredes over at jeg siger det) i den Forstand som jeg vant til at holde dit Liv digterisk i din Haand. Det har jeg hidtil gjort, og gjør det endnu. Endnu er der ingen Misvisning. Alt er lagt an paa, at hun i mig skal see en Bedrager, kan det lykkes, saa er hun hjulpen, saa er hun atter flot, kan hun ikke det, saa har jeg altid et Fartøi i Søen, hvis Commandeur vel veed, hvad han har at gjøre. Ikke fortryder jeg hvad der er skeet, og dersom Du ved den skarpeste Tortur kan udpine et eneste saadan Suk af mit Brev, saa kan Du for Fremtiden smile ad mine Barnagtigheder. Ikke fortryder jeg det, allermindest for min egen Skyld. Du vil kjende saa meget til mit Forhold, at Du vil deraf kunde see min Consequents, hvad jeg har styret hen paa det Punkt, hvor jeg nu er. Mit Liv falder i Afsnit, og jeg kan bestemt betegne ethvert, samt hvad der er Feldtraabet. Nu hedder det hun skal hade mig. Intet Msk. har faaet Lov til at kige indenfor Tænderne, og Du seer ogsaa at jeg i Byens eenstemmige Dom har et Beviis for, at jeg har baaret mig rigtigt ad. Jeg vil blot endnu anføre Dig et lille Exempel, for at Du kan forvise Dig om, at jeg er den Samme. Her i Berlin er jeg i Omgang med de Danske altid munter glad, overgiven, »morer mig kostelig etc. Og bruser det end inden i mig, saa det stundom er som vil mine Følelser ligesom Vandet bryde Isen, som jeg har lagt om mig, sukker det en enkelt Gang inden i mig, ethvert Suk forvandles øieblikkelig, saasnart der er nogen tilstæde, til en Ironie, en Vittighed o: s: v.: Det gjør jeg nu deels fordi jeg er vant til aldrig at tage Folk under Armen, deels fordi min Plan fordrer det. Et Suk her, som maaskee dog kunde betyde noget ganske Andet, kunde fare ind i en Dansk[s] Øre, han kunde skrive det hjem, hun kunde maaskee høre det, det kunde have en skadelig Indflydelse paa den Gjennemgangsprocess, hvis Resultat jeg i Tidens Fylde skal forvise mig om. Seer Du her allerede en stor Vanskelighed, jeg skal bestemme Tiden, hvor besværligt atter her at styre mellem det Æsthetiske og det Ethiske i Verden. Jeg har været syg, det vil sige, jeg har haft megen Gigt i Hovedet, ofte ikke sovet om Nætterne. Jeg kunde kalde en Læge, maaskee lod der sig gjøre Noget derved. Kaldte jeg en Læge, saa vidste de Danske det øieblikkelig. Maaskee faldt det Een af dem ind at skrive hjem, det kunde komme hende for Øre, det kunde forstyrre – ergo jeg kalder ingen Læge, og jeg befinder mig vel derved, fordi jeg bliver mit Princip tro, og en Læge vilde maaskee trods al sin Kunst skade mig, fordi jeg kom i Strid med mit Princip. Behøver jeg at skamme mig, naar jeg sammenligner mig med andre Msk., behøver jeg at rødme, naar jeg gjør Fordring paa at vide at handle, og at handle consequent?! Dertil kommer, jeg mangler Adspredelse. Det pleier dog altid at gjøre et Indtryk paa et Msk. at være borte fra Hjemmet, og nu under saa ganske særegne Omstændigheder. Den sidste Dag før min Afreise fulgtes Du med mig og fik en Forestilling om den brogede Nydelse, der altid stod til min Tjeneste. Her i Berlin er Intet af Sligt. Jeg savner min Hyrekudske-Karl, min magelige Wienervogn, min lette Flugt gjennem vores Sjellands yndige Egne, de unge Pigers muntre Smil, som jeg uden at gjøre dem Skade dog forstod at vende til min Fordeel. Jeg arbejder stærkt. Mit Legem kan ikke udholde det. For at Du atter kan see, at jeg er den Samme, vil jeg sige Dig, at jeg atter har skrevet en stor Deel af et Indlæg: »Enten – Eller«, det er ikke gaaet saa rask, men det kommer deraf, at det ikke er Udvikling, men reen digterisk Fremstilling, som ganske specielt forlanger at man er oplagt. – Jeg holder mit Liv digterisk i min Haand, men deraf følger ogsaa, at det ikke kan undgaae mig, at der mell. de to digteriske Muligheder, ligger en tredie som er Virkelighedens og Tilfældets. Sæt hun blev syg. Vel har jeg overveiet denne Sag, og Sygdom er aabenbart ikke noget der kan komme i Betragtning, naar der er Tale om et heelt Liv, men dog er det en ganske egen Sag derved. Og dog vil du atter see her, hvorledes jeg er mit Princip tro. Jeg tænkte over denne Ting før jeg reiste fra mit Hjem. en gylden Nøgle lukker alle Døre op, og jeg troer Du veed, at jeg forstaaer at bruge Penge. Det faldt mig et Øieblik ind om jeg ikke her igjen skulde gjøre et Forsøg paa at bestikke. Det havde været mig en let Sag. Desuden var der et Msk., jeg var vis paa vilde være istand til at kunne skaffe mig aldeles sikke Oplysninger, men jeg maatte da aabne mig for ham. Det tør jeg ikke, altsaa blev jeg mit Princip tro. Kun af Dig faaer jeg en enkelt sparsom Oplysning denne Sag betræffende, og Du kan vistnok ikke klage over nogen Utaalmodighed, hvormed den afædskes Dig, og dog er dette det Eneste der i dette Øieblik kan være af Vigtighed, om det Andet kan Ingen anstille lagttagelser uden jeg selv.